

CREDINȚĂ CREȘTINĂ ȘI TRADIȚII RELIGIOASE

CONSTANTIN ROȘCA*

ABSTRACT

CHRISTIAN BELIEF AND RELIGIOUS TRADITIONS

This section of the Osica de Sus commune monograph – *Puterea rădăcinilor – The Roots Power*, authors: Constantin Roșca – university professor (coordinator), Ion Sirbu – preuniversity teacher, and Ion Paul Popescu – sociologist et al., Craiova, Editura Universitaria, 2009, emphasizes the main elements which characterize Christian belief, religious spirit and the religious feelings of the people in the commune.

It underlines the religious traditions, the Christian customs and festivities and presents the worship places (churches and distinct religious communities, such as the Adventist community) in the commune.

Key words: religious belief, religious feeling, Christian holidays, Orthodox churches, Adventist community.

Dintotdeauna, meleagurile osicene, ca, de altfel, orice spațiu în care s-a zămislit satul românesc, au fost adevărate leagăne ale creștinătății, în care s-au născut și călit oameni drepecți și buni la suflet, cu dragoste de adevăr și credință în Dumnezeu.

Dovezile materiale descoperite întâmplător în morminte străvechi, hrisoavele domnești, ca și legendele locului, sunt tot atâtea mărturii care întăresc afirmațiile noastre. Printre acestea, amintim că: scheletele descoperite la săparea fundației pentru casa lui Gheorghe Tutelcă erau înhumate după ritul creștin (cu capul spre apus); actul de judecată semnat de domnitorul Radu Mihnea în 1620, prin care se face dreptate osicenilor în abuzul săvârșit de vistiernicul Radu și de slugerul Preda, se încheie cu un blestem pentru cei care vor mai tulbura satul Osica: „să fie de trei ori blestemat de 318 părinți din Nicheea ...” se spune, printre altele. Toate hrisoavele domnești, inclusiv cele care se referă la sate din comuna Osica, invocă,

* Address correspondence to Constantin Roșca, profesor universitar, doctor în economie, Universitatea din Craiova: Bulevardul Nicolae Titulescu, nr. 19, bl. H3, sc. 1, et. 1, ap. 8, Craiova, România; e-mail: constantin_roșca@yahoo.com.

în preambul, drept argument al existenței voievodului în scaunul domnesc, „mila lui Dumnezeu”. Istoria nescrisă ne spune că numele satului Greci provine de la clucerul Greceanu, ctitor al bisericii din satul vecin, Ostrov.

Acestea sunt doar câteva exemple, care ne dovedesc faptul că osicenii au fost creștini de când se știe. De aceea, putem spune, fără teama de a greși, că, moștenind credința strămoșilor lor, osicenii sunt oameni cu frica lui Dumnezeu. La bucurii, ca și la durere, ei și-au aflat liniștea sufletească rugându-se cu pioșenie în Casa Domnului. Prin biserică, satul românesc și țăranul român, în general, și-au găsit echilibrul spiritual, păstrându-și nealterate frumusețea și curătenia sufletului creștin, chiar și atunci când vremelnicii stăpânitori ai obștii s-au străduit să-l îndepărteze de Dumnezeu.

Osicenii au un sentiment religios puternic dezvoltat. În fiecare casă există cel puțin o icoană, așezată, de regulă, pe peretele dinspre răsărit. Multe persoane poartă la gât cruciulița, sau în mașina proprie nu lipsește o iconiță sau cruciuliță, care le însoțește la drum. Înainte de a începe munca, de a pleca la drum sau de a întreprinde ceva, ei se închină și cer ajutor ceresc pronunțând „Doamne ajută!”. Când trec pe lângă biserică, se închină și își spun în gând câte o rugăciune.

Când se așează la masă și când au terminat de mâncat, se închină. În familiile mai credincioase se rostește și câte o rugăciune.

În diferite împrejurări din viață, cer preotului să le facă o sfeșanie: la construcția unei case, la cumpărarea unei mașini, la aniversarea unui eveniment de familie ș. a.

Osicenii cred în Judecata de Apoi, sunt convinși că viața se continuă dincolo de mormânt și au un puternic cult al morților. În timpul anului fac pomeni și sărindare, slujbe de pomenire a morților, se pregătesc pentru lumea cealaltă prin fapte bune, de cinstire a Domnului.

Cei în vârstă, dar nu numai, păstrează posturile creștinești, se spovedesc pentru iertarea păcatelor, primesc sfânta împărtășanie cu trupul și sângele Domnului.

Și în comuna noastră, autoritatea morală a preotului a fost respectată cu sfințenie. Cuvântul înțelept și fapta bună a preotului au fost întotdeauna modele de urmat. Așa se face că anul bisericesc și ceremonialul slujbelor sfinte din diferite momente ale vieții Mântuitorului pe pământ au dat naștere, în timp, multor practici creștine ale sătenilor, devenind adevărate tradiții, transmise din tată în fiu.

Colindul este obiceiul legat de sărbătoarea Nașterii Domnului. Larg răspândit în satul românesc, el este păstrat cu multă grijă și cultivat cu dragoste și în satele comunei Osica de Sus, fiind practicat de copii și primit cu plăcere și reculegere creștină de orice gospodar. Colindătorii merg pe la casele oamenilor, încă din ajunul Crăciunului, să vestească venirea pe lume a Pruncului Iisus, îndemnându-i pe gospodari să-și pregătească casa pentru marea sărbătoare. Versurile înălțătoare, cântate melodios de glasurile cristaline ale copiilor, aduc vraja fermecătoare a iernilor patriarhale. În zilele de Crăciun, apoi până la Anul Nou, colindul se continuă cu *steaua* și cu *irozii*. *Steaua* simbolizează drumul

parcurs de cei trei magi de la răsărit în căutarea noului Împărat al lumii, pentru a i se închina smeriți, cu daruri alese (aur, smirnă și tămâie). *Irozii* semnifică încercarea lui Irod, împăratul roman al Iudeii, de a elimina pe noul împărat al lumii prin groaznică ucidere a pruncilor, sperând că-l va ucide și pe pruncul Iisus.

În ajunul Bobotezei, gospodinele își primenesc casa, în așteptarea preotului, care vine „cu botezul” să sfințească spațiile de locuit, ca și întreaga gospodărie. Fiecare membru al familiei primește cu evlavie botezul din partea preotului, se închină respectuos și sărută icoana care reprezintă „Botezul lui Iisus Hristos” în apele Iordanului.

La sărbătoarea Floriilor, oamenii merg la biserică, ducând cu ei ramuri de salcie îmbobocită, semnificând întâmpinarea Domnului Iisus Hristos la intrarea în Ierusalim. După sfințirea acestora de către preot, o parte din ramuri se pun la intrarea în casă, pe tocul de sus al ușii, spre a feri casa de rele, iar cu celelalte se leagă oamenii la brâu, ele având har tămăduitor pentru durerile șalelor.

În săptămâna patimilor, oamenii merg la biserică, la slujba deniilor, începând de miercuri seara, dar mai ales la cele din Joia Mare cu cele 12 Evanghelii și la cele din Vinerea Mare cu prohodul Domnului, trăind aievea patimile Mântuitorului.

Tot ca o tradiție creștină, femeile înroșesc ouă în ziua de Vinerea Mare, aducând în memoria oamenilor imaginea coșului cu ouă de la picioarele lui Iisus, înroșit de sângele sfânt al Domnului răstignit pe cruce.

În noaptea de Înviere a Domnului, din nou la biserică, oamenii trăiesc una din cele mai mari bucurii creștine ale anului. Apoi, timp de 40 de zile, până la Înălțare, se salută între ei, cu o nespusă plăcere, folosind frumosul salut creștin „Hristos a înviat”, la care primesc, cu tot atâta bucurie în glas, în ochi și în suflet, răspunsul „Adevărat a înviat”. Cu toate că se cunosc de o viață, sunt fericiți să-și mărturisească, cu glas tare, apartenența la credința creștină.

Osiceni obișnuiesc, în a doua zi de Sfintele Paști, să organizeze un praznic comun în curtea bisericii, întru pomenirea morților și împăcarea celor certați între ei.

Izvorul Tămăduirii (prima zi de vineri după Sfintele Paști) constituie, pentru osiceni, prilej de pelerinaj la Mănăstirea Brâncoveni, unde se spală pe față și beau apă sfințită de la izvorul care curge din zidurile sfântului lăcaș.

La Înălțarea Domnului, declarată și „Ziua Eroilor”, oamenii își cinstesc eroii căzuți pe câmpurile de luptă. Ziua de comemorare începe cu serviciul religios de la biserică, oficiat pentru pomenirea celor ce și-au jertfit viața pentru neatârănare, întregirea neamului și eliberarea pământului strămoșesc de sub ocupația vremelnică a vecinilor hrăpăreți și nesătui. După slujba de la biserică, tineri și bătrâni, femei și bărbați, în frunte cu preoții și oficialitățile comunei, se îndreaptă spre monumentul ridicat în memoria celor pe care, plecați dintre noi în înțeleștarea cu dușmanii patriei, Iisus i-a înălțat la ceruri întru Slava lui Dumnezeu Atotputernic. Aici, după o scurtă slujbă religioasă și luările de cuvânt ale oficialităților, sătenii trăiesc momente memorabile de înălțare patriotică, asistând la manifestările evocatoare, oferite de elevii școlilor din comună, sub îndrumarea profesorilor lor.

O altă sărbătoare creștină – **Rusaliile** – a adus în comună obiceiul „Călușul” – joc de un dinamism aparte, cu vechime ancestrală, a cărui paternitate este revendicată, mai mult sau mai puțin justificat, de mai multe zone ale Olteniei. Originar din Osica sau nu, Călușul este unul dintre dansurile-simbol ale frumuseții neasemuite, transmisă în lume cu justificată mândrie de folclorul românesc.

Sărbătoarea **Schimbarea la față a Domnului** este însoțită la Osica de Sus de bălciul anual, devenit o tradiție de peste 100 de ani, tradiție pe care nici măcar regimul comunist nu a reușit să o distrugă, cu toate că au fost încercări în acest sens.

Prin slujitorii săi, biserica a fost întotdeauna alături de țăranul român, trăind împreună cu el bucuriile, ca și necazurile acestuia. De aceea, fără a fi izvorâte din anumite sărbători religioase, în preajma Anului Nou, preoții au încurajat și sprijinit unele obiceiuri, precum plugușorul, sorcova sau datul la grindă.

Plugușorul încheie sărbătoarea Crăciunului și transmite sătenilor urări pentru anul nou, de la care se așteaptă recolte bogate.

Sorcova. În ziua de Anul Nou, sărbătoarea Sf. Vasile cel Mare, copiii de la 4–5 până la 10 ani umblă pe la casele rudelor și vecinilor pentru a le transmite urări de sănătate și prosperitate.

Datul la grindă continuă să fie un obicei practicat în ziua de Anul Nou, când copiii de până la 3–4 ani sunt duși de părinții lor la moașă pentru a-i da la grindă. Moașa pune pe capul copilului un covrig mare cu o monedă înfiptă în el, saltă copilul de trei ori în sus și îi urează să crească mare până la grindă și în viață să aibă noroc la bani. Aceste obiceiuri, larg răspândite în satul românesc, sunt păstrate și practicate și în satele comunei Osica de Sus.

S-ar mai putea adăuga aici ieșirile și săvârșirea slujbelor în mijlocul naturii, pentru a implora mila cerească să pună capăt secetei îndelungate și să ierte păcatele oamenilor.

Cu toate că s-ar putea scrie mult mai mult despre obiceiurile și datinile creștinești din comuna noastră, concluzionăm însă, că momentele sfinte consemnate în paginile prezentei lucrări fac parte din viața satului românesc și se constituie în elemente semnificative de cultură ortodoxă a osicenilor.

ORGANIZAREA PAROHIALĂ A BISERICII ORTODOXE

În 1927, parohiile din Osica de Sus și Greci făceau parte din Protoeria VI Cioroi, alături de alte 22 parohii ale județului Romanați, precum: Cârlogani, Cepari, Arcești, Grădiștea, Strejeștii de Sus, Strejeștii de Jos, Mamura, Colibași, Doba, Pleșoi, Dranovăț, Găneasa, Slătioara, Enoșești, Piatra, Mărgheni, Brâncoveni, Greci, Cioroi, Pârșcoveni, Fălcoi, Șopârlița¹.

¹ Ștefan N. Ricman ș.a., *Monografia județului Romanați*, Craiova, Institutul de Arte Grafice „Ramuri” S.A., p. 107–108.

În prezent, viața spirituală a enoriașilor din comuna Osica de Sus este păstorită prin intermediul a patru parohii, astfel: Parohia 1 Osica de Sus cuprinde enoriașii ce aparțin Bisericii din Vale, cu hramul *Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril*. Îl are ca preot paroh pe Gheorghe Gheordunescu, acesta fiind ajutat de țârcovnicul Gheorghe Maxut; Parohia 2 Osica de Sus cuprinde enoriașii Bisericii din Vlădueni, care poartă hramul *Sfântul Gheorghe*. Preotul paroh care slujește în această biserică este Răzvan Florentin Roșianu, avându-l ca țârcovnic pe Alexandru Gogoșanu; Parohia Greci cuprinde credincioșii din satele Greci și Peretu, care se închină în biserică ce poartă hramul *Sfinților Împărați Constantin și Elena*. Îl are ca paroh pe preotul Doriță Iulian și ca dascăl de biserică pe Pavel Mateiaș; Parohia Ostrov-Tomeni, cu enoriașii bisericii *Sfântul Gheorghe* din Ostrov și cu enoriașii Bisericii *Adormirea Maicii Domnului* din Tomeni, îl are ca paroh pe Sandu Nicolae, care oficiază slujbe prin alternanță, din două în două săptămâni. Nu are țârcovnic. Oficiul de cântăreți (dascăli de biserică) este îndeplinit de către bătrâni ai satului, cunoscători ai slujbelor și rânduielilor bisericești.

LĂCAȘURI DE CULT ORTODOX

BISERICILE SATULUI OSICA DE SUS

În centrul vechi al satului Osica de Sus, au existat de-a lungul timpului două biserici, una după alta. Prima biserică din cărămidă a fost construită în anul 1820, aproape de Olteț, în zona dintre târgul actual și cartierul țiganilor lăieți și avea hramul *Sfinții Împărați Constantin și Elena*. Tot acolo se afla și cimitirul satului. În urma viiturilor Oltețului, biserică și cimitirul au fost măturate de ape. Din vechiul așezământ a mai rămas doar un fragment de cruce, care se află undeva în curtea actualei biserici din vale.

De la distrugerea bisericii vechi de către apele învolburate ale Oltețului și până la sfințirea bisericii actuale, slujbele religioase s-au ținut într-o biserică de lemn, amplasată provizoriu lângă cea care se construia.

Tot atunci s-a stabilit și amplasamentul cimitirului actual, la marginea satului, în partea de nord a acestuia, spre Vlădueni, acolo unde era mult teren liber.

Biserica din Vale, cu hramul *Sfinții Voievozi Mihail și Gavril*, s-a construit după dispariția primei biserici. Îi are ca ctitori pe frații Radu și Andrei – preoți, Păun Surdu și Tudor Soreață și mulți alți alergători și donatori. Biserica a fost sfințită la 15 iulie 1841², iar acum are statut de monument istoric³.

Ne îngrijorează faptul că acest lucru este puțin cunoscut de către localnici și că monumentul nu este pus în valoare la nivelul faimei sale.

² Constantin Locusteanu, la p. 157 din lucrarea sa *Dicționar geografic al județului Romanți*, apărută în 1889, arată că biserica Sfinții Voievozi din Osica funcționa în anul 1840.

³ Ministerul Culturii, *Lista monumentelor istorice din 2004*.

Este construită din cărămidă, are formă de corabie, fără turlă și fără sâni (adică nu are formă de cruce). În anul 1908 i s-a făcut legătura zidurilor cu fier, pentru a rezista la cutremure, i s-au schimbat ferestrele mici cu altele mai mari. S-au schimbat și vechile uși. În anul 1939 i s-a schimbat acoperișul din șindrilă (șiță), cu acoperiș din olane turcești. În anul 1950 i s-a reparat zidăria, interiorul și exteriorul bisericii au fost tencuite din nou, a fost pictat interiorul. De asemenea, fațada și brâul exterior au fost pictate cu medalioane și chenare. Pictura, în tehnica „frescă” în stil bizantin, a fost executată de pictorul Stan Hermeneanu. În 1985, pictura s-a restaurat din nou în tehnica „tempera”, în timpul episcopului Gherasim al Vâlciei și al preotului Gheorghe Diaconeasa, și a fost electrificată. Pictura a fost realizată de pictorul Gheorghe Alexandru din București.

În perioada 1989–2008 au fost executate o serie de lucrări de renovări și reparații, astfel: în anul 1989, biserica a fost acoperită cu tablă; în anul 1994 a fost din nou renovată; în 1997 – partea exterioară, inclusiv clopotnița, a fost tencuită, apoi, în anul 2008, biserica a fost renovată substanțial, refăcându-i-se acoperișul, tencuielile exterioare, iar pardoseala a fost înlocuită cu parchet laminat. De asemenea, s-a introdus centrala termică a bisericii, iar în prezent există fonduri din donații, pentru introducerea unei instalații cu aer condiționat.

În parohia acestei biserici au existat și există enoriași cu dare de mână pentru binele public, pentru credință și pentru sufletul lor. Astfel, s-au făcut donații în bani și obiecte pentru ajutorarea bisericii, fapte care merită să fie consemnate în prezenta monografie. Astfel, policandrul cel mare a fost donat de către enoriașii Ion Băluță și Nicolita Băluță. Aceeași familie a dat banii pentru pictarea catapetesmei cu 31 de medalioane. Cheltuielile pentru pictarea în biserică a *Cinei cea de taină*, pentru picturile *Sărutul lui Iuda*, *Spălarea picioarelor* și *Ducerea crucii* au fost suportate de către familia Gheorghe și Ioana Lixandru. Pictura *Nașterea Domnului* a fost făcută pe cheltuiala familiei Florea și Maria Maxut și a lui Ștefan Miercan. Familia Gheorghe și Ana Lepădatu au plătit pictura *Sfântul Gheorghe*. Cheltuielile pentru pictura *Sfântul Dimitrie* au fost făcute de familia Dumitru și Constantina Mierlăcioiu. Pentru pictura *Sfinții Constantin și Elena*, cheltuielile au fost suportate de familia Constantin Mandă. Banii pentru pictura *Răstignirea* au fost donați de familia Anton și Angela Niță, iar pentru pictura *Sfinții Ecaterina și Varvara*, au fost dați bani de familia Ecaterina Gubendreanu. Enoriașul Alexandru Raicea a făcut cu banii săi magazia bisericii, ferestrele de la clopotniță, a donat scaune și covoare. De asemenea, a donat scaune și enoriașul Gheorghe Dobre. Banii pentru instalația de aer condiționat au fost dați de Codiță al lui Ciurel (Constantin Ciurel). Același enoriaș a donat covoare de iută și persane, perdele, a dat bani pentru reparația și zugrăvirea pridvorului bisericii. Bani pentru centrala termică a bisericii a dat și actualul primar al comunei, Ion Ciocan. Și tot lui trebuie să-i atribuiam meritele pentru demersurile făcute pe lângă ministrul Secretar de Stat la Ministerul Cultelor, Gigel Știrbu, pentru aprobarea de fonduri, în vederea lucrărilor efectuate în anul 2008 la biserică. Gigel Știrbu a fost o perioadă preot la Roșieni.

De asemenea, trebuie să-l amintim și pe enoriașul Ion Ciocan (după poreclă Ion Țiganu, pentru a-l deosebi de primar), care a suportat cheltuielile pentru construirea fântânii din curtea bisericii. Trebuie amintiți și alți enoriași, familiile care au făcut donații în bani sau obiecte, ca de exemplu: Nicolae Marcu, Gheorghe Marcu, Ilie Raicea, Paul Smarandache, Anton Niță, Ion Delcea, Elena Aldea, Elena Predică, Constantin Săftoiu, Mihai Sulger, Ilie Manicea, Elena Miercan, Gheorghe Vlad, familia Buznă, care mai demult a donat un policandru, Dumitru Predică, Dumitru Mierlăcioiu, Paul Constantinescu, Maria Tudor, Ilie Godeanu, Constantin Ciurel, Alexandru Gubendreau, Ion Aldea, Clara Ilin, Constantin Filip, Constantin Puui, Petra Dăbuleanu, Ioana Buznă, Ion Joiță, Suzana Vladu, Ion Jugaru, Iancu Puui, Iancu Gheorghe, Alexandru Ciochină, Grigore Ciochină, Ioana Delcea, Maria Sulger, Alexandru Bădin, Constantin Manicea, Gheorghe Mincă.

Printre preoții mai importanți care au slujit la această biserică îi amintim pe: Smarandache Protopopescu, Andrei Popescu, Constantin Diaconescu, Dumitru Sulger, Gheorghe Mărculescu, Constantin Torcea, Gheorghe Diaconeasa și preotul actual, Gheorghe Ghiordunescu. Din rândul acestora s-a detașat personalitatea complexă a preotului Andrei Popescu, care a slujit în perioada 1918–1935. Printre țârcovnicii bisericii, s-au numărat Stancu Roșca⁴, Vasile Grosu, Nicolae Sulger, zis Nicu lu' Banță.

BISERICILE DIN VLĂDULENI

Biserica veche a fost construită în anul 1854⁵, din cărămidă; în apropierea acesteia se afla și vechiul cimitir din Vlădueni. Avea hramul „*Sfântului Nicolae*”. S-a slujit în ea până în 1930.

O mențiune despre această biserică întâlnim în lucrarea *Personalități oltene și româneștene* de Ion M. Ciucă și profesor Bianca Predescu, unde se menționează că aceasta ar fi fost ctitorită pe la anul 1830. Nemaiprezentând siguranță, din cauză că fusese deteriorată grav de cutremurele de pământ, biserica fost închisă, după care s-a năruit. Astăzi se mai păstrează doar o ruină, care, spre rușinea noastră, nu mai interesează pe nimeni. Totuși, pe un perete se mai cunoaște pictura originală în frescă. Dacă acest perete stă în aer liber de peste 80 de ani și încă nu a fost spălat sau decolorat de vreme, este de presupus că are o pictură de calitate. De aceea, considerăm că o eventuală expertiză a specialiștilor ar putea să o pună în valoare din punct de vedere istoric. Ultimul preot care a slujit în această biserică a fost **Constantin Ochescu**.

Biserica nouă. Noua biserică din Vlădueni poartă hramul *Sf. Gheorghe*. Construcția a început în anul 1928, pe terenul dat de Regia de tutun⁶. Construcția

⁴ Stancu Roșca a fost frate cu bunicul celui ce semnează ca autor și coordonator această lucrare monografică.

⁵ Constantin Locusteanu, *op. cit.*, p. 157.

⁶ Regia Autonomă a Monopolurilor Statului, care ulterior și-a schimbat denumirea în Casa Autonomă a Monopolurilor Statului – CAM.

s-a terminat în 1937, când, pe 2 septembrie, s-a făcut sfințirea. Hotărârea de a se construi această biserică s-a luat pentru că, după cum am văzut, cea veche era aproape ruinată. A fost construită în timpul episcopului doctor în teologie D. Vartolomeu, cu sprijinul Ministerului Cultelor, al sătenilor și al comunelor în care se cultiva tutun, în acea perioadă, în Oltenia. Ctitor al noii biserici a fost preotul Constantin Ochescu, cu titlul de paroh iconom. Zidăria și acoperișul au fost realizate de arhitectul italian Iulius Mariani din Caracal. Mobilierul și iconostasul au fost sculptate de Josef Sikere din Craiova, iar pictura în ulei a fost făcută de pictorul Josef Keber din Târgu Jiu. Costul întregii lucrări s-a ridicat la 1 950 000 lei la valoarea lor din anul 1930.

Cei mai importanți donatori au fost: Ministerul Cultelor, care a dat în anul 1926 suma de 200 000 lei, Casa Autonomă a Monopolurilor Statului a dat suma de 110 000 lei prin donație și suma de 195 000 lei prin colectă publică. Cooperativa „Oltețul”, înființată în acest scop de preotul Constantin Ochescu a strâns pentru biserică suma de 846 752 lei, iar proprietarul Vladu Nica din Vlădueni a donat 3 clopote în valoare de 100 000 lei. Enoriașa Maria Gheorghisor a donat două policandre în valoare de 18 000 lei. După cutremurul din 1940, reparația a fost suportată de Mihail Coliopol, fiul proprietarului Take Coliopol, mort pe front în Crimeea, în august 1942.

Reparația bisericii după cutremurul din 1977 a fost suportată de cetățeni, sub preotul **Târcă Nicolae**. În anul 1988 s-a reparat și acoperișul și s-a spălat pictura, cheltuielile fiind suportate prin contribuția enoriașilor. S-a introdus și iluminatul electric, iar în anul 2005 s-au făcut din nou reparații exterioare, vopsirea și repararea acoperișului, zugrăveli.

Principali donatori în ultimul timp au fost: primarul Ion Ciocan, care a donat un policandru în pronaos. Împreună cu farmacistă Elena Vanda, a donat un potir pentru împărtășanie, precum și crucea de binecuvântare. De asemenea, primarul a donat și stația de amplificare a bisericii. Ginerele lui Marin Ciotor, numit Fricosu, a donat un potir. Onel Preda a confecționat din tablă 3 hote pentru lumânări, pe care le-a donat bisericii. Ion Drăghici (Ion Nebunul) a făcut fântâna din curtea bisericii. Lumina electrică a fost introdusă de preotul Constantin Ochescu, când se producea electricitate pe plan local cu ajutorul unui generator. Pentru cimitirul care este deja amenajat, în prezent, la ieșirea spre Caracal, Ministerul Cultelor, prin ministrul secretar de stat Gigel Știrbu, a alocat 2,5 milioane lei vechi, iar primăria a contribuit cu cheltuielile pentru proiect, în valoare de 100 000 000 lei vechi. În vara anul 2007 s-a făcut restaurarea exterioară a bisericii cu donații de la enoriași. Sume substanțiale au fost date de către enoriașul Ion Ciocan (primarul) și preotul paroh Răzvan Florentin Roșianu. Preoții care au slujit în biserică din 1937 încoace, au fost: Constantin Ochescu, Nicolae Târcă, Mitache, Daniel Vlad, Cornel Răducan și Răzvan Florin Roșianu. Țârcovnicul cu cel mai lung stagiul a fost Alexandru Gogoșanu (zis Ilie).

BISERICA DIN OSTROV

Biserica cu hramul *Sfântul Nicolae și Sfântul Grigore* a fost construită și sfințită în anul 1787 de către boierul ctitor Nicolae Greceanu, fratele cunoscutului cărturar Radu Greceanu⁷.

Biserica a fost construită în timpul domniei fanariotului Nicolae Mavrogheni și al episcopului Filaret al Râmnicului, pe locul unei biserici din lemn, ce data din 1718 și care a ars.

Are formă de corabie. În pronaos se află mormântul ctitorului Nicolae Greceanu, decedat în 1825.

Inițial, biserica a avut turlă, care în anul 1919 s-a prăbușit. După cutremurul din 1940, biserica nu mai prezenta siguranță și a fost închisă timp de 37 de ani, până în 1977, când, după cutremurul din 4 martie, a fost renovată din temelie, făcându-i-se și acoperiș din tablă. De reparații s-a îngrijit și a ajutat, cu utilaje și cu materiale, sora președintelui Ceaușescu, Elena Bărbulescu. Pentru renovare și Episcopia Vâlciei a dat fonduri, în valoare de 400 000 lei.

Biserica figurează în lista monumentelor istorice⁸, însă acest lucru nu este prea cunoscut, și nici nu este pus în valoare așa cum merită.

Ne punem întrebarea firească: cine trebuie s-o facă?

BISERICA DIN GRECI

Biserica poartă hramul „*Sfinții Împărați Constantin și Elena*”. Este declarată monument istoric⁹, însă își trăiește existența seculară într-un anonimat cu totul nemeritat. Construcția s-a terminat în anul 1830, când a fost sfințită. Ctitor a fost boieroaica Ruxandra Vlădoianu Greceanu. Pe locul acestei biserici a existat alta mai mică din lemn. Are formă de corabie și este acoperită cu tablă, nu are turlă. Vechea pictură a fost în frescă din secolul XIX, unde se întâlnește stilul tradițional al picturii românești din Oltenia (o pictură naivă cu tendințe realiste). Pictura a fost restaurată în anul 1980 de către pictorul Dinu Petre, lucrare în valoare de 110 000 lei.

Biserica a fost renovată mai substanțial în anul 2008, când Ministerul Cultelor, prin Gigel Știrbu, secretar de stat, a alocat 1 200 000 000 lei vechi.

⁷ Radu Greceanu (1655–1725), boier din Țara Românească. În cronica sa relatează evenimentele de la începutul domniei lui Constantin Brâncoveanu (1688) până în preajma mazăririi acestuia (1714) [MDE, p. 757]. Mult timp, cel mai renumit liceu teoretic din Slatina a purtat numele marelui cărturar Radu Greceanu. Pentru a distruge istoria și cultura românească, comuniștii au avut grijă să-i schimbe denumirea, care nu i-a mai fost redată nici măcar după 1989.

⁸ Ministerul Culturii, *Lista monumentelor istorice din 2004*.

⁹ Ministerul Culturii, *ibidem*.

Refac tencuiala și pictura exterioară, acoperișul și gardul cimitirului. Pentru terminarea lucrării au mai făcut donații Ion Ciocan (primarul), care a plătit 30 milioane lei pentru pictarea în exterior a 7 sfinți, iar enoriașul Ion Paul Stelea a plătit pictarea a doi sfinți în exterior. Tot acesta a plătit montarea de termopane la ferestrele bisericii, a cumpărat stația de amplificare, Sfânta Evanghelie, icoane, mobilier. Icoane a mai cumpărat și enoriașul Dumitru Chiriță. Țârcovnicul Ștefan Gheorghe, împreună cu enoriașul Ion Dumitrescu, a donat strana bisericii.

Mircea Giurea și Constanța Radu au donat covoare pentru pardoseală, iar Dumitrana Iancu a cumpărat și donat veșminte preoțești.

Preoții cei mai cunoscuți în ultima sută de ani au fost: Calistrat Bălănescu, Ion Bălașa, Paul Ivanov (refugiat din Basarabia) și Iulian Doriță.

Țârcovnic cu stagiul îndelungat a fost Ștefan Gheorghe.

COMUNITATEA ADVENTIȘTILOR DIN OSICA

Această comunitate a apărut în Osica de Sus prin anul 1960 și a avut ca arie de manifestare, în mod deosebit, satul Vlădueni, numărând la început 10–15 persoane, dintre care un rol important l-a avut Dumitru Tanislav, om cu o stare materială peste media celei a sătenilor. Lui i s-au mai alăturat Ilie Tanislav, Mihai Drăghici, Nicolae Mocanu, Gheorghe Iliescu ș.a.

În primii ani, datorită numărului mic de membri, dar probabil și lipsei de experiență în desfășurarea ritualului unei activități religioase, adventiștii se deplasau în fiecare sâmbătă la Casa de rugăciuni de la Piatra-Sat, unde era o comunitate adventistă mai numeroasă.

Apariția în comună a Bisericii Creștine a Adventiștilor a fost primită fără adversitate, fără confruntări pătimase. Poate, la început, majoritatea ortodoxă nu a avut încredere în sănătatea morală a noii orientări. Ulterior, lumea nu numai că i-a acceptat, dar a început să-i aprecieze, atât pentru comportamentul lor liniștit, solidaritatea de grup în situațiile speciale și în cele obișnuite, cât și pentru simplitatea de ordin material a unor ritualuri legate de deces și înmormântare.

O bună parte a copiilor adventiștilor s-a remarcat în viața publică, ocupând poziții importante în cultură, cazul domnului Marian Drăghici, membru al Uniunii Scriitorilor din România, al domnului inginer Nicolae Tanislav, cercetător științific în domeniul agricol, al fratelui acestuia, căpitan-comandor Ion Tanislav, specialist de talie națională în navigație aeriană, al domnului George Mocanu, absolvent al Facultății de Filosofie a Universității din Iași, și al altora, la fel de merituoși și respectați.

Din anul 1993, adventiștii dispun de propria casă de rugăciuni în satul Vlădueni, pe proprietatea domnului Nicolae Cherescu.

Presbiter al acestei grupări – conducător local – este domnul Nicolae Osiceanu, un cetățean din zona Medințului, om modest și liniștit, foarte apreciat de cei care îl cunosc.

Adventiștii participă la toate evenimentele din viața majorității ortodoxe, se întrajutorează cu aceștia fără niciun fel de discriminare, iar la rândul lor, cetățenii de credință ortodoxă sunt prezenți la înmormântare sau la alte evenimente ale rudelor, vecinilor sau prietenilor adventiști, respectându-le obiceiurile.

Se poate afirma că prezența adventiștilor în comună a dus la îmbogățirea vieții spirituale a permis o apropiere între oameni și a generat un spirit de toleranță între cele două ramuri creștine.

